

Wat gebeurt er nadat het lichaam sterft?

Albert De Clercq (1909 -1982) en Elza Cozijns (1915-1991), de ouders van mijn moeder waren twee handen op een buik. Ze hadden een krachtige en respectvolle relatie en niets werd voor elkaar geheim gehouden. Hun kinderen Anny, Rosy, Lydie en Calix wisten dat ze de ouders niet tegen elkaar konden uitspelen. De familie De Clercq stond bekend als harde werkers. Mijn grootvader Albert was elektricien en mechaniker en maakte transportbanden en goederen liften. Na zijn pensioen kocht hij een failliet houtbedrijf op en zijn atelier werd gevuld met allerhande hout. Als verrassing maakte hij voor elk kind een heel mooie eiken staande klokken die ze nu nog steeds koesteren. Ook was hij een hard werkende klusjesman. In Machelen en omstreken werd hij veelal gevraagd voor allerhande karweien. Vaak hielp hij anderen zonder geld te vragen waar mijn grootmoeder het niet altijd eens mee was. Ook maakte en verkocht hij radio's. Voor zichzelf had hij een radio omgebouwd om de berichten die tijdens de Tweede Wereldoorlog werden verzonden af te luisteren. Zo kon hij

op de hoogte blijven van wat er gaan de was. Toen de televisie werd uitgevonden verkochten ze de eerste televisie toestellen. Ook bakte mijn grootvader brood met zijn broer Hubert. Ik herinner me nog de geur van het verse brood en vond het altijd ontzettend leuk als ik een sneetje brood kreeg om te proeven! Mijn grootmoeder Elza herinner ik me als een lieve, sterke en unieke vrouw. Ze was geen babbelaar, maar als ze sprak zei ze haar gedacht.

Hun laatste levensdagen en de ervaringen die ik had na hun sterven zijn voor mij heel krachtig geweest.

Mijn grootvader Albert kreeg in 1982 een hartaanval. Ik herinner me dat ik hem met mijn ouders in het ziekenhuis had bezocht. Hij wist dat hij niet lang meer zou leven en op een dag wou hij weg uit het ziekenhuis. Hij zei "Ik ga naar huis" tegen de wil van de artsen. Mijn oma en haar zus hingen hem ophalen aan het ziekenhuis. Hij was zo blij dat hij naar huis kon gaan. Toen hij aan het ziekenhuis de auto instapte, kreeg hij een tweede hartaanval en stierf ter plaatse. Hij is nooit meer thuisgekomen.

Voor mij was mijn grootvader het eerst overleden familielid en de eerste begrafenis die ik bijwoonde. Mijn ouders gaven me de keuze of ik aanwezig wou zijn of niet. Natuurlijk wou ik naar de begrafenis gaan! Ik herinner me dat ik samen met mijn ouders de kerk binnenging. Zoals gewoonlijk werd mijn vader begeleidde aan mijn moeder's arm zodat hij op niks of niemand botste. Ik vond het raar dat alle vrouwen aan de linkerkant van de kerk moesten gaan zitten en de mannen aan de rechterkant. Nu moest iemand anders mijn vader naar zijn stoel begeleiden aan de andere kant van waar mijn moeder en ik zaten. Ik was dat niet gewend. Volgens mij was het volkomen onlogisch en onnodig dat de mannen en de vrouwen van elkaar gescheiden werden.

De begrafenis begon en ergens halverwege, werd ik onverwachts overspoeld door een diepe bedroefdheid. Ik had dit niet onder controle en begon ineens heel hard te huilen en kon dit niet stoppen. Dit was heel raar daar het duidelijk niet mijn bedroefdheid was! Eerst gaf mijn moeder me een stoot met haar arm. Dit hielp niet. Dan een hardere stoot. Ik bleef maar hard en luid huilen, wat voor mij ook heel ongewoon was. Toen zei ze "shhhttt". Niets hielp. Dan een luidere SHHTTT. Terwijl ik zo huilde, observeerde ik mezelf en vroeg me af waarom ik dit deed? Ik was zelf niet verdrietig. Ik had geen emotionele diepe band met mijn grootvader en ik voelde helemaal geen verlies. Het was totaal onlogisch. Ook nu nog heb ik geen idee wat me toen overkwam. Misschien voelde ik de droefheid van mijn moeder en of oma (die niet op de begrafenis aanwezig wou zijn) en drukte ik dit uit. Ik heb er zelf nog geen verklaring voor gevonden.

Mijn grootmoeder Elza stierf aan darmkanker, ik was toen 20 jaar. Ik herinner me nog duidelijk de laatste dag van haar leven. Haar einde was nabij en ik wou met mijn moeder mee naar het ziekenhuis. De hele tijd hield mijn moeder haar moeders hand vast, terwijl ik naast het bed alles gadesloeg. Het was mooi en heel intiem. Ik bewonderde die kracht van mijn moeder. Ineens zei mijn moeder; "Ik moet naar het toilet, kan jij even overnemen. Houd gewoon haar hand vast en praat met haar ". Op dat moment voelde ik me een beetje onzeker. Ik had nog nooit de hand van mijn grootmoeder op zo'n intieme manier vastgehouden. Oncomfortabel deed ik wat mijn moeder me vroeg. Ik hield mijn stervende grootmoeders hand vast en praatte met haar. Ze opende haar ogen, glimlachte naar me en fronste haar gezicht zoals ze altijd deed naar ons om de humor erbij te betrekken. Ik glimlachte terug. Even later werd ik opgehaald en naar huis

gebracht terwijl mijn moeder 's nachts aan het bed van mijn oma bleef. Die avond kwam een priester haar laatste sacramenten geven wat mijn oma erg gelukkig maakte. Daarna kreeg ze meer morfine voor de pijn en werd ze de rest van de nacht niet wakker. 's Morgens werd mijn moeder afgelost door haar jongste zus Lydie. Mijn moeder ging naar huis en wist dat dit de laatste keer was dat ze haar moeder zou zien. Vijftien minuten later is mijn grootmoeder gestorven.

De nacht na de begrafenis van mijn oma zag ik een witte glans verschijnen in de gang naast mijn slaapkamer en was heel benieuwd wat dat was. Het leek alsof iemand daar stond met een wit laken om zich heen. Ik had het gevoel dat ik wist wie het was en nieuwsgierig vroeg ik : "meme, ben jij dat?".

Langzaam trok ze het witte laken van zich af en zei bevestigend en energiek: "Ja, ik ben het!" Mijn grootmoeder stond ongeveer 5 meter van me vandaan in de donkere gang. Ik was enorm enthousiast dat ik haar weer kon zien daar ze net was overleden. En ik was zo dankbaar dat ik met haar kon communiceren en dat ze mijn vragen kon beantwoorden. Vol enthousiasme begon ik al mijn vragen af te vuren. "Ben je nu terug samen met opa", vroeg ik haar gretig. Op een vreedevolle, bevredigende en ontspannende toon zei ze; "Ja, we zijn nu terug samen". Ik voelde hoe tevreden ze zich daarbij voelde. Toen dacht ik aan mijn favoriete poedelhond Joepie die in 1989 overleed en vroeg haar; "Hoe is het met Joepie, kan jij die ook zien?" Ze antwoordde : "Nee, hij is hier niet bij mij, maar hij is hier ergens."

Ze liet mij haar diepe innerlijke vrede voelen. Ik kon aanvoelen hoe blij en gelukkig en vrij ze zich voelde, een ongelooflijk gevoel, niet in woorden uit te drukken! Een diep gevoel van gecentreerdheid en authentieke kracht. Ze zei me ook dat ze wou dat ik en iedereen wist dat er geen reden was om te treuren. De dood was niet wat we dachten dat het was. Ze legde uit dat wanneer mensen sterven en hun lichaam en leven op aarde verlaten, ze herenigd worden met degenen die ze liefhadden en die hen voorgingen. Ze maakte me duidelijk dat het absoluut overbodig was om verdrietig te zijn. Als we wisten dat diegenen die sterven zich goed, vrij en gelukkig voelen dan zouden we daar zelf ook heel gelukkig om zijn. Rouwen is echt niet nodig. Ik wou nog een hele boel vragen stellen maar ze zei dat het haar tijd was om te gaan. "Ok" zei ik. Ze verdween langzaam en was weg.

Ik voelde me zo goed en krachtig en gelukkig na die ervaring en wist hoe ze zich voelde. Het gaf me een diep gevoel van vrede en ik wist op dat moment dat de dood niet iets is om bang voor te zijn. Dat wat ons verteld is over de dood is niet hoe het is. De volgende ochtend voelde ik nog steeds heel sterk dat gevoel van kracht, vrede en geluk en was ontzettend enthousiast om deze krachtige ervaring met mijn moeder te delen. De ontmoeting met mijn oma en haar boodschap dat rouwen overbodig was, moest ik aan haar overbrengen! Mijn moeder zat aan de keukentafel. Vol enthousiasme vertelde ik over de verschijning en mijn krachtige ontmoeting met haar moeder en de boodschap die ze voor ons allen had, niet te rouwen. Ik denk dat mijn moeder zelf verdrietig was, ze hoorde me en reageerde op wat ik zei, maar ik weet niet in hoeverre ze dit kon voelen en ontvangen.

Ik voelde me zo vredig en ik kan die vrede en kracht nog steeds voelen als ik eraan denk. Sindsdien weet ik dat sterven niet is wat we ervan denken. Ik ben er niet meer bang voor. De dood en het sterven is altijd een fascinerend en interessant onderwerp voor mij geweest. Sinds de dood van mijn grootvader heb ik reeds verschillende mensen geholpen te sterven, hun overhang te maken. Veelal was ik de laatste persoon aanwezig. Ik zag een gelukzalige lach op hun gezicht verschijnen en hun lichaam ontspande zich vlak voor ze hun lichaam verlieten. Er is meer gaande in het leven en de dood dan we weten. De dood is niet het einde. Daarna ontvouwt er zich een nieuwe en volgende weg.

Foto 1: Albert & Elza, Leen, Mieke, Jeroen - 1973

Foto 2: Trouw Albert and Elza

Foto 3: Familie De Clercq - Van Hulle. Bovenaan tweede en derde van links, mijn grootvader Emiel, mijn vader's vader en mijn grootvader Albert, mijn moeders' vader. Mijn grootvader Emiel en Alice (oudste en dochter, zittende tussen de ouders), heb ik beiden begeleid tijdens het sterven.

2018 © Mieke Benton, starshowerusa@startmail.com

(Delen is toegestaan als mijn naam en email adres zijn vermeld.)

(Geef me een seintje indien je aan deze lijst wenst toegevoegd of verwijderd te worden. Indien toegevoegd zal je ook voorgaande episodes ontvangen.)

Mieke's Voice

Week 1 - Introductie

Week 2 - Een Ruwe Start

Week 3 - Visie

Week 4 - Geschiedenis Les

Week 5 - Boekhandel Caecilia

Week 6 - Onzichtbare Hand

Week 7 - Mijn familie, een cirkel van 5. Deel 1 - Mijn ouders Anny & Hugo

Week 8 - Mijn familie, een cirkel van 5. Deel 2 - Mijn broer Jeroen

Week 9 - Mijn familie, een cirkel van 6. Deel 3 - Mijn zus Kathleen

Week 10 - Mijn familie, een cirkel van 6. Deel 4 - Iets over mezelf, Mieke

Week 11 - Contact met buitenaardse wezens

Week 12 - De film E.T. - De Extra-Terrestrial

Week 13 - Wat gebeurt er nadat het lichaam sterft?